

Arrest

nr. 175 503 van 29 september 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 2 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2013 dienen de minderjarige dochters van de verzoekster, J. J. M. W. en D.X.F., die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20 en bijlage 38). Bij arrest nr. 152 414 van 14 september 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 30 januari 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid

van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter. Op 30 april 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 133 019 van 12 november 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 1 oktober 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter. Op 27 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 152 413 van 14 september 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 22 mei 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter en dient J. J. M. W. een tweede aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 28 juli 2015 dient ook D.X.F. een tweede aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 16 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 2 december 2015 dienen J. J. M. W. en D.X.F. ieder een derde aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 27 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van hen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20). Bij arresten nrs. 175 501 en 175 502 van 29 september 2016 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 2 december 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter. Op 30 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 2 juni 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Immers, de referentiepersoon heeft zelf geen verblijf in België. De vestigingsaanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd door middel van een bijlage 20 en een bijlage 38 dd. 27.05.2016. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 190 079.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en laatste lid, en artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht¹, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG² en van de art. 40bis §2, 5° en 40bis, laatste lid, Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht.

Dat immers uit het 40bis, laatste lid, Vw., duidelijk kan afgeleid worden dat geenszins de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Wanneer verweerder vereist dat verzoekster, als ouder van een minderjarig kind van de Unie, dient aan te tonen dat EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht (en over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken, cf. bijlage 20 betekend aan verzoeksters minderjarige kinderen), verweerder bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet.

Art. 40bis, laatste lid, Vw., (ingevoegd bij de wet van 19 maart 2014) stelt immers het volgende : “Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat”.

Dat uit deze wettelijke bepaling duidelijk kan afgeleid worden dat niet de minderjarige burger van Unie moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (en dus al evenmin zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht !) maar het de vader of de moeder van de minderjarige burger van de Europese Unie is die het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien.

Ook uit de voorbereidende werken³ blijkt dat de wetgever bij de aanvraag F-kaart door een ouder van een minderjarig Unie-kind duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de ratio legis nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Nu verzoekster alles in het werk stelt om in België voor haar en haar kinderen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en alhier geen enkel beroep doet op het sociale bijstandsstelsel dient, in het licht van wat de wetgever vooropstelde, door verweerder dan ook hiermee rekening te worden gehouden, wat in casu niet is gebeurd.

Overigens liet verweerder na voldoende rekening te houden met art. 40§4, tweede lid, Vw., waarbij in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen dient te worden rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn, en met het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., welke uitdrukkelijk het volgende stelt : "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Dat verweerder derhalve in dat geval gehouden was een behoefteanalyse uit te voeren, wat in casu evenmin is gebeurd.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, het aantal familieleden die te haren laste zijn, hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden, ... neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande het aantal familieleden die te haren laste zijn, de totale maandelijkse uitgaven voor hun huishouden, ... neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van de burger van de Unie of de uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat dat de voorwaarden voor verzoekster, zoals voorzien in art. 40bis§2, 5° Vw., niet zijn voldaan.

Dat volgens verweerder verzoeksters kind niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40§4, eerste lid 2° en tweede lid Vw. (cf. bijlage 20 genomen ten aanzien van verzoeksters kinderen, stuk 3) zonder rekening te houden met het feit dat verzoekster en haar kinderen niet ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel van het rijk, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster en de gezinslast en zonder op een afdoende en een zorgvuldige manier te motiveren waarom de bestaansmiddelen van verzoekster onvoldoende hoog zouden zijn.

Er wordt in de bestreden beslissing (en in de bijlagen 20 genomen ten aanzien van haar kinderen) evenmin gemotiveerd waarom met de inkomsten van verzoeksters meerderjarige dochter geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekster en haar kinderen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40§4, eerste lid, 2° en tweede lid, 40bis §2, 5° en laatste lid, 42, § 1, tweede lid Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met alle elementen van het dossier."

3.1.2.1. Vooreerst wordt er op gewezen dat, zoals de verzoekster zelf aangeeft, de richtlijn 90/364/EEG werd vervangen door de Burgerschapsrichtlijn, zodat niet langer dienstig naar de bepalingen van voormelde richtlijn kan worden verwezen. In zoverre de verzoekster een schending van de Burgerschapsrichtlijn aanvoert, laat zij na aan te geven welke bepaling(en) van deze richtlijn zij door de bestreden beslissing geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de

Burgerschapsrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.1.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie” nu de referentiepersoon zelf geen verblijf heeft in België, waarbij wordt toegelicht dat “(d)e vestigingsaanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd door middel van een bijlage 20 en een bijlage 38 dd. 27.05.2016”, zodat de verzoekster “zich ook niet bij de referentiepersoon (kan) voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor zover de verzoekster laat gelden dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom met de inkomsten van haar meerderjarige dochter geen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen en die van haar kinderen, wordt er op gewezen dat de verzoekster een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter (de referentiepersoon) en dat de vaststelling dat de referentiepersoon zelf geen verblijf heeft, zodat de verzoekster zich daar ook niet bij kan voegen, volstaat om haar een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Nu de aanvraag niet was ingediend in functie van de meerderjarige dochter van de verzoekster, wordt niet ingezien – en de verzoekster licht niet toe – op welke grond diende te worden gemotiveerd over diens inkomsten.

Voor zover de verzoekster lijkt voor te houden dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd waarom haar bestaansmiddelen onvoldoende hoog zouden zijn opdat haar kind zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is het middel niet gericht tegen de bestreden beslissing, doch tegen de beslissing waarbij haar dochter een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen wordt geweigerd. Deze kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en laatste lid, en artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.3.1. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

§ 4. (...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

(...)”

Te dezen voert de verzoekster aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte stelt “dat de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht” en dat uit artikel 40bis, § 4, laatste lid, van de Vreemdelingenwet “duidelijk kan afgeleid worden dat niet de minderjarige burger van Unie moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (en dus al evenmin zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht !) maar het de vader of de moeder van de minderjarige burger van de Europese Unie is die het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien”.

Deze bepaling verwijst naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de verzoekster een (afgeleid) recht op verblijf kan doen gelden op voorwaarde dat zij de moeder is van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voor zover de laatstgenoemde te haren laste is en zij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. Uit artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de in deze bepaling genoemde Unieburger over een verblijfsrecht beschikt van meer dan drie maanden.

Te dezen wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat “(d)e vestigingsaanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd door middel van een bijlage 20 en een bijlage 38 dd. 27.05.2016”. Dit stemt overeen met de stukken van het administratief dossier. In de genoemde beslissing van 27 mei 2016 werd vastgesteld dat de minderjarige Nederlandse dochter van de verzoekster, in functie van wie de verzoekster een afgeleid verblijfsrecht vraagt, niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten. In zoverre de kritiek van de verzoekster tegen deze beslissing gericht is, kan ze niet de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing tot gevolg hebben. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat zij de moeder is van een minderjarige burger van de Europese Unie, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien de burger van de Europese Unie, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, en de verzoekster haar aanvraag voor een verblijfskaart indient in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte stelt “dat de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht” of dat deze door dit te stellen voorwaarden toevoegt aan de wet. Uit de omstandigheid dat het in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet bedoelde familielid

het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, kan niet worden afgeleid dat de minderjarige Unieburger, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet niet zou moeten aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (eventueel via de inkomsten van de vader of moeder) en niet zelf houder van een verblijfsrecht dient te zijn.

Er wordt niet ingezien in welk opzicht de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening diende te houden met de omstandigheid dat de verzoekster *“alles in het werk stelt om in België voor haar en haar kinderen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*. In de wet wordt immers duidelijk bepaald dat de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde (minderjarige) Unieburger, in functie van wie de verzoekster op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht wenst te bekomen, over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken en niet dat het volstaat dat deze hiertoe inspanningen levert.

Voor zover de verzoekster nog laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van haar minderjarige Nederlandse dochter of zonder het maken van een behoefteanalyse niet *“kon stellen (...) dat de voorwaarden voor verzoekster, zoals voorzien in art. 40bis§2, 5° Vw., niet zijn voldaan”*, wordt er vooreerst op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing – en meer bepaald uit de passage dat *“(d)e vestigingsaanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd door middel van een bijlage 20 en een bijlage 38 dd. 27.05.2016”* – wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger. Voorts wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* niet gehouden was om over te gaan tot een behoefteanalyse (zie verder, punt 3.1.2.3.3.).

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en § 4, laatste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3.2. Artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)”

De verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onvoldoende rekening hield met artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten van de Unieburger en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Te dezen werd in de bestreden beslissing evenwel geen toepassing gemaakt van deze bepaling, doch wel van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de aanvraag voor een verblijfskaart werd ingediend. De kritiek van de verzoekster is dan ook niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, doch eerder tegen de beslissing van 27 mei 2016 waarmee aan haar minderjarige Nederlandse dochter een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Deze kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het feit dat noch haar minderjarige dochter, noch zijzelf ten laste is van het sociale bijstandstelsel, wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing geen toepassing werd gemaakt van artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, doch wel van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en dat de kritiek dus niet ontvankelijk kan worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing. Bovendien kan geen enkel(e) (familielid van een) burger van de

Unie die (nog) geen verblijfsrecht voor meer dan drie maanden geniet overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel (zie artikel 3, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de gemachtigde hiermee rekening diende te houden bij zijn beoordeling van de persoonlijke situatie van de verzoekster (haar minderjarige dochter). Zulks blijkt alvast niet uit de door de verzoekster geschonden geachte bepalingen.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond, in zoverre de schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

3.1.2.3.3. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de lezing van deze bepaling blijkt dat een behoefteanalyse dient te gebeuren wanneer aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid, en in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet voldaan is. Te dezen is de bestreden beslissing evenwel gestoeld op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en wordt geenszins vastgesteld dat niet aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid, en in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is voldaan, zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van het geschonden geachte artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet gehouden was over te gaan tot een behoefteanalyse. Het eerste middel faalt wat dit betreft naar recht.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en laatste lid, en artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.2.4. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt erop gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3.1.2.5. Waar de verzoekster een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat zij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang de verzoekster heeft bij haar betoog, nu zij louter in het kader van het maken van een behoefteanalyse aanvoert dat zij niet werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen aangaande het aantal familieleden te haren laste en aangaande de totale maandelijkse onkosten van het huishouden, doch uit het voorgaande reeds is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er niet toe gehouden was over te gaan tot het maken van een behoefteanalyse. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich wat dit betreft beperkt tot een louter theoretisch betoog, zonder *in concreto* aan te halen welke informatie zij had kunnen bijbrengen met betrekking tot haar gezinsleden ten laste of de onkosten van het huishouden waarvan de gemachtigde bij het nemen van de bestreden

beslissing niet op de hoogte was en die had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.2.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeksters kinderen over de Nederlandse nationaliteit beschikken.

Dat verzoekster samen met haar kinderen een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster en haar kinderen niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel⁴.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁵.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁶.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met haar kinderen geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.”

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Vooreerst wordt vastgesteld dat zowel ten aanzien van de verzoekster als ten aanzien van haar twee minderjarige dochters een verwijderingsmaatregel werd genomen, zodat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet wordt verbroken door de bestreden beslissing.

Voorts wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen werpt de verzoekster echter geen enkele concrete hinderpaal op die het voortzetten van haar gezinsleven in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont zij aan dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden verdergezet.

Ten slotte wordt er op gewezen dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Te dezen toont de verzoekster niet aan dat zij voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde, noch dat de wettelijke voorwaarden voor een recht op verblijf strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt bijgevolg niet dat er sprake is van een effectieve – laat staan een disproportionele – inmenging in het privé- of gezinsleven de verzoekster of dat op de verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om de verzoekster (en haar dochter) toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK EN M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan, zodat ook geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld. Een beginsel van behoorlijk bestuur laat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bovendien niet toe af te wijken van de door de wetgever gestelde vereisten betreffende de toekenning van een recht op verblijf.

3.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van “*het hoger belang van het kind*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het is in het belang van de kinderen van verzoekster dat het verblijf en het verblijf van hun moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kinderen, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kinderen) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

3.3.2. De artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Voorts blijkt niet dat de bestreden beslissing op zich tot gevolg heeft dat de verzoekster en haar minderjarige dochter van elkaar gescheiden dienen te leven of dat de omgang tussen hen wordt bemoeilijkt. Aldus blijkt niet dat het uitgangspunt van de grief van de verzoekster enige grond heeft.

Een schending van “*het hogere belang van het kind*” kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN